

Kossuth Népe

MEGJELENIK HÉTFŐ KIVETÉVEL MINDEN NAP

FŐSZERKESZTŐ: FELKAI FERENC

Diszpolgáraink

(N. A.) Pirult szégyenében a pesti ember arca, mikor a Kossuth Népből megtudta, hogy neki még mindig diszpolgára Haynau, a bresztai hiéna, a szabadságtipró véreb, a 48-as hazafiak ötéltéleikű gyilkosa, továbbá a szabadságharcot követő elnyomatás megtestesítője, Bach Sándor, és diszpolgárai Budapestnek még mindig az akkori idők népellenes főbűnösséi: Jelasich, herceg Windischgrätz, herceg Lichtenstein és a későbbi évtizedek kiemelkedő egyéniségei, akik „hervadhatatlan” érdemeket szereztek maguknak Bécs alázatós kiszolgálásával és a magyar nép érdekeinek rút árubaocsátásával. 1946-ban még mindig diszpolgárok azok az urak, akik megtöltötték a kufsteini börtön kazamatáit és megcsolták az arádi bitófákat.

A vitam et sanguinem átalakult nálunk több mint két évszázad folyamán, mert a magyarság bizony bőven áldozott az uralkodóért és azok főlakájaiért nemcsak vért és életet, hanem zabot és ugyanilyen pazar bőséggel bántak a magyar önkormányzatok a diszpolgári oklevelekkel is. A diszpolgárságnak valóban dísznek kellett volna lennie, a megbecsülés, a megiszteletetés, az elismerés nemes valutájának, melyből a Gömbös-korszak talp- és tányérnyalói, az áruló németbérenc politika pecsenyesütögetői inflációs forgószélet támasztottak. Jellemző volt a letűnt korszak vezetőinek országos, vagy vicinális politikusainak mentalitására, hogy miközben melldöngetve szavaltak hazaszeretetről, prédikálták az egy okos ember és a puha gerinc hitét és dacosan hordták a téglát a hitlerizmus rablóvárához, egyetlenegy ember nem akadt, akinek eszébe jutott volna, hogy legalább Haynau, Bach és társainak szégyendiszpolgárságától illő lenne megszabadítani Budapestet. Hogyan is juthatott volna eszükbe, hiszen ezek ugyanolyan elnyomói voltak a magyarságnak, mint ők maguk és prófétájuk Hitler Adolf.

Dehogya jutott eszükbe. Sőt, megtették diszpolgároknak önmagukat is. Gombnyomásra, futószalagon gyártották az új diszpolgárságokat a maguk számára. Emlékezzünk csak, az ország józan társadalmának gúnyos mosolya kísérté egyidőben a lapokban nap-nap után megjelent antalistváni bullethekeket, melyek közölték, hogy Gömbös Gyulát, Marton Bélát és a többi elbástyásult MÉP-lángelmét egyik nap 500, a másik nap 1000, a harmadik nap 2000 község választotta meg diszpolgárrá, — természetesen főispáni parancsra, de mindig alázatós belenyugvással a Sors és a nála is nagyobb hatalmú gömbösi akaratba. Végülis több diszpolgárságot szedtek össze, mint ahány városa, községe Magyarországnak volt, mert miként a gömbösi hírheft választáson leszavaztatták a halottakat, úgy diszpolgárt adtak olyan községeknek is, melyek 1342-ben áldozatul estek a tatárdúlásnak, vagy a későbbi évszázadok során elpusztultak és eltűntek a föld színéről a török-magyar háborúk során.

Nem bűn, sőt hasznos, ha őszintén bevalljuk hibáinkat. Ezek egyike, hogy könnyelműen bántunk a díszel, a méltósággal, melyet méltatlanokra pazaroltunk és valóban puhagerincűek voltunk, miképp azt Gömbös Gyula kívánta.

A diszpolgárságok inflációja a demokráciával véget ért és a diszpolgári oklevélgyárosok jól teszik, ha valami mellékfoglalkozás után néznek. Csak azok részesülhetnek ezután a nemzet megbecsülésének jeleiben, akik azokra valóban rászolgáltak. A megszerzett érdemek önmagukban is hervadhatalanok és időtállóak. Kár volt sietni a diszpolgárságokkal, — de sietnünk kell, hogy a már birtokon belül levők sorában igen alapos nagytakarítást tartsunk.